

[Lysholt Hansen.]

bekendt ingen. Men jeg har læst denne økonomiske årsoversigt med megen interesse, og jeg må sige, at jeg er forundret over, at der i den økonomiske årsoversigt i år ikke et eneste sted er nævnt noget om, hvordan den her fremlagte finanspolitik og de pengepolitiske indgreb, der nu foretages, vil indvirke på vores betalingsbalanceunderskud, som i årsberetningen gøres til det centrale. Er det, fordi man er blevet bange for at gætte, eller er det, fordi det er økonomerne, der er blevet underkendt, da rapporten blev lavet, således at det er minister Nyboe Andersen, der har undladt at nævne, hvilket resultat det vil få på betalingsbalancen, når dette lovforslag gennemføres? Det må dog være et rimeligt krav, når man gennemfører en lov med en så stærk stramning som denne, at man i hvert fald får en fornemmelse af, hvilket mål man sigter mod med hensyn til det, som man selv siger er det centrale: en forbedring af betalingsbalancen.

De ting, der er sket de sidste to dage, og ikke mindst det, der skete i går, har jo ikke indtil nu haft nogen særlig behagelig virkning på Børsen. Jeg har lige set kursudviklingen i dag, og den viser igen fald fra $\frac{1}{2}$ til 1 point. Der er altså i dag ingen tillid i penge kredse eller i befolkningen til, at den politik, man fører gennem finansloven, gennem bygge- og investeringsstoppet og gennem nedskæring af kapitalmulighederne vil hjælpe. Det er den slags, som vi i vor tid altid fik at vide ytrede sig i kurserne, og det har vel ikke ændret sig, siden vi overlod regeringsmagten til de høje herrer og den enkelte dame på regeringsbanken. Ja, der er ikke det, der ikke har ændret sig; det er jeg godt klar over, højtærede udenrigsminister!

Budgetrammen, siger finansministeren, skal holdes, og derfor vil man ikke gå med til at ændre den lille, latterlige sag, hvis jeg må sige sådan om de 50.000 kr. Men skal budgetrammen ikke gælde, når det gælder fjerkræksportudvalget? Der kan man godt pludselig komme med et forslag om 600.000 kr. Derimod skal der, når man bevidst har lavet en fejl på 50.000 kr., skæres ned i et budget på 4,7 milliarder kr. Det kan simpelt hen ikke være rigtigt, og det er ikke anstændigt.

Må jeg så dernæst have lov at sige til fi-

nansministeren, at jeg ikke fik noget svar på det spørgsmål, jeg stillede om det for mig afgørende ændringsforslag, vi har stillet om kommunerne. Jeg fik ikke noget svar på, om det tal, Købstadforeningen har udregnet som dækkende, de 150 mill. kr., er rimeligt og rigtigt — og jeg vil gerne understrege, at jeg ikke ved, om det er rigtigt. Jeg ved, at Købstadforeningen har fremlagt dette tal; vi har accepteret det foreløbig, og det har vi været nødt til, fordi det indtil nu ikke har været muligt fra ministeren at få en beregning. Jeg spørger også endnu en gang: hvorfor har man ikke talt med de kommunale organisationer i mellemtiden? Man bad os jo om at udskyde vort forslag for at få en forhandling. Det var vi villige til. Men ministeren afviser blankt enhver form for forhandling. Ministeren orienterer os ikke engang om regeringens beslutning. Vi skal høre det ad bagveje.

Hvad skete f. eks. forleden dag, da vi havde det sidste samråd om finansloven, den dag, hvor investeringsstoppet blev gennemført? Vi mødtes med ministeren til samråd; det er skik og brug, at man har et sådant samråd om hele den økonomiske politik, det har det været gennem mange år. Der sad vi i timevis oppe i finansudvalget og forhandlede med finansministeren for at komme i dybden med, hvad virkningen af disse ting her ville være, og ministeren sad og vidste, at han to timer før havde sagt ja til indførelse af et investeringsstop, der greb ind i finansloven. Ministeren var tavs som graven, meddelte os intet om denne kendsgerning, som han var vel vidende om.

Jeg synes, det er en uanstændig behandling af os, og ikke alene det: det er en helt ny praksis, den nuværende finansminister hermed indleder. Der er ikke én af vores finansministre, der ikke har måttet stille i finansudvalget den sidste dag — jeg ser, at hr. Damsgaard smiler og bekræfter, men hr. Henry Christensen dukker hovedet, for han var den ivrigste på disse møder, medens han sad i finansudvalget, til at gennemhegle vore finansministre — og med rette, vil jeg gerne sige, det er formålet. Men disse ministre, og det gælder også den nuværende finansminister, hr. Poul Møller, har så pligt til ikke at holde noget tilbage i denne sidste situation, dagen før vi har tredje behandling af finansloven, om, hvilke indgreb man ag-